

„Îmi zice vărul meu: să vezi ce pățanie am avut legat de asta. Tocmai îi spuseseam definiția fracțiunii de secundă, perioada de timp scursă între aprinderea luminii verzi și claxonul cocalarului din spate.

Și începe: aveam vreo o lună și jumate de Olanda, eram în perioada când ne acomodam și învățam drumurile prin oraș, magazinele cu produsele preferate... (știu că Simona lui caută tot felul de mirodenii exotice. Și bune). Umblam cu mașina prin oraș după un magazin anume, care avea ceva interesant, nu mai țin minte ce, și ne-am oprim la un semafor, era roșu. Ziceam că trebuie s-o luăm la dreapta, Simona insista să căutăm pe drumul ce o făcea la stânga, Luca (era încă mic, dar avea părerea lui), ițindu-se printre scaune zicea că mai bine mergem tot înainte... la un moment dat arunc o privire la semafor, tocmai la timp să văd cum lumina galbenă se stinge și se aprinde cea roșie. Mă uit în oglindă și îngheț! În spatele nostru erau vreo șase-șapte mașini. Liniște totală. Ies din mașină, mă înclin cu mâinile ridicate ceva de genul „vă rog să mă iertați!". Vreo doi, cei din primele mașini, pe care i-am putut vedea, au dat din mâini cu sensul de „relax, no problem". Atâta de rușine mi-a fost...! Chiar m-am gândit: au fost nevoiți să stea până la următorul verde, din cauza noastră. Nu putea unul din ei, măcar, să piște puțin claxonul, să ne facă atenți?

Nu, nu puteau, zic. Au o definiție foarte clară a cuvântului respect.

Da, zice. Să-i vezi cum stau liniștiți și așteaptă să-și termine de mutat în casă cumpărăturile cel care și-a oprit mașina în drum... au carosabilele destul de înguste și se întâmplă des asta.

Ce să mai zicem? Doar să ne amintim că știrile de la noi sunt pigmentate cu... eh!,,